

On ji pomaga na noge in reče: »Veš, tu bova morala prenočiti, ne kaže drugega.«

»Oh, kar prenočiva, samo da nisem v jami,« reče ona in ga hvaležna pogleda.

»Kam hočeva?«

»Kamor hočeš, samo kraj te grde jame ne bi rada spala.«

»Jaz tudi nemaram. Kar pojdiva proč!«

On jo prime za roko in kreneta proti dozdevnemu lazju. Ko stopita iz gošče, ju pa iznenadi, da, skoraj prestraši čreda srnjadi, ki se plaha razbeži na vse strani.

»Oh, laz!« vzklikne Tonca.

»Ne, ni laz, jasa je,« ji razloži Tinč. »To je pašnik za srne.«

Da, jasa je to, pašnik za srne. Otroka stojita tu, kar začudena gledata srne, ki se pasejo dalje in nočejo bežati, gledata jaso, kakor bi uzrla košček obdelane zemlje, vrtiček sredi pustinje. Tinča spominja na gmajno: da, košček gmajne je to, pašnik za divjad. Toda za mlada popotnika je kakor gola skala sredi morja, ki jima je samo za oddih, a jima nič ne koristi. (Dalje.)

J. Kmeč

Zvonček

Mehkó je zazvonilo: cín, cín, cín.

Pomlad zavela zvončku je v obraz,
nebo je zažarelo koč rubín.

Slovo je vzela zima speč od nas.

V polje je zadehtela moč vonjav,
toploča sonca je kali razkrila;
in pesem je zaplula prek dobrav
ter starčka iz hišice na prag zvabila.

Še v naših dušah oznanjuj pomlad,
prijatelj naš, ti zvonček snežnobeli,
da se veselje, sreča, sonce s frač
v človeška mrzla srca speč naseli.